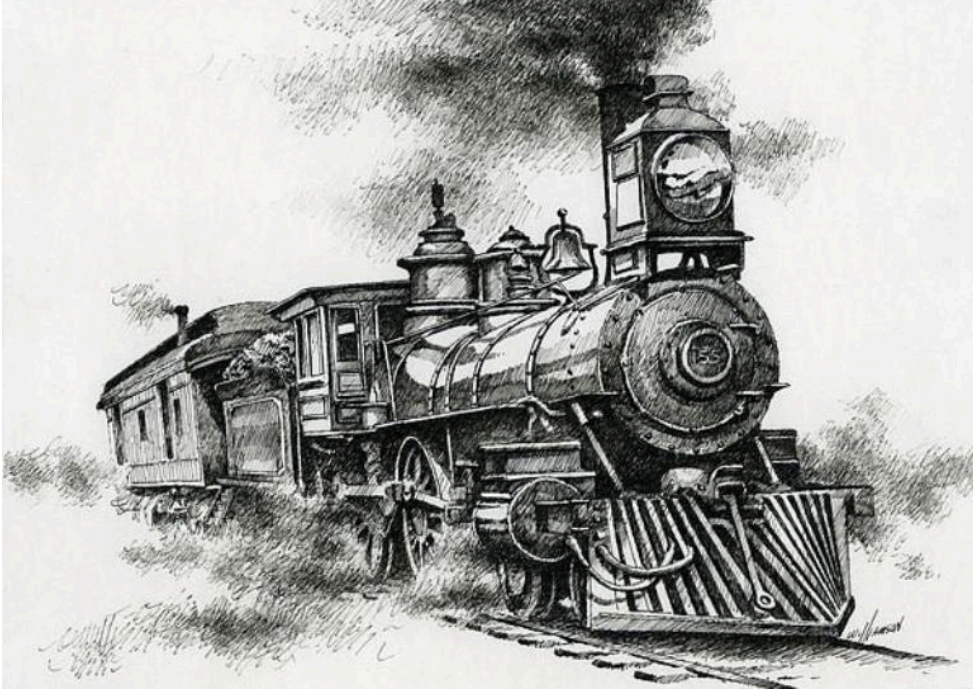

Yolun Sonunda Ölüm Olsa Bile

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Aralık 2022

Mütereddit bir iklimdi göğe asılı kaldığım o kırık kancanın ucuna yerleşmiş bir ölü bulut gibi sağdığim hüznün ve rengi soluk ölümle yüzleştiğim.

Mevsimdi bakir olan ve bakire sözcüklerden ördüğüm o telli duvaklı çocuk gelinin tenine değen kirlilerinde iblisin elbet vardı bu zulme bir dur diyecek diyen.

Hazan salkım saçaktı önceme atıfta bulunduğum ve ruhumda saklı kimse hayat ile arama sokmuşken nifak tohumlarını.

Gün peşkeş çekti ışığı geceye bense geceden firar edip sarındım Rabbime ve günün nefesine.

Ah, ölü nefsim.

Ah, direttiğim kadar doğruları cebelleştığım cihan.

Bir örtü ya da örüntü bir de sözcüklerin ahkâm kestiği.

Sustum.

Sus payı her söylemde sadece sabır ettim katık ettiğim nazıma niyazıma tek vakıf olan iken Yaratıcı ve ben yaratılanı Rabbimden dolayı sevmişken bir ömür.

İklim nankördü. Sözüm ona Aralık ne de olsa geçen hazanın aralık bıraktığı kapıdan s/üzülmüştü ansızın.

Değerler saklıydı her zerremde bense kanatlanmış uçuyordum mevsimin kanatlarına değen yaşarımla hemhal yasımla iştiğal yaslandığım kadar kaderime.

Bir gün değildi yaşadığım adeta bir asır.

Bir asır değildi dün kalan ne de olsa yaftaları ile uzamıştı sivri dili şeytanın.

Münafık gölgelere verip veriştirdim içimden ve yalnızlığın söküklerini diktim artık neyse benden geride

kalan...

Müzmin hüznle içli dışlı çaresiz addedilen varlığım ve dibi tutmuşken umudun lakin...

Yandığım kadar yakarıyordum Rabbime ve yâd ettikçe dünü biliyordum k yalnızlıktı pay eden anıları benimle.

Kanıksanası ne varsa kayıtsız kalanlar.

Kayda aldığım iç sesim yolu zulümle kesişenler.

Uzağında olduğum kadar mutluluğun tek kapıydı bana açılan ve kapısından kovulduğum hayallerim ve sevdiğim kadar insanları aralıksız ihanete uğradığımdı tek gerçek.

Süzülen yaşın yanında neydi gökten boşalan yağmur?

Bir hüznün tekkesi bir mevsimin de seccadesi aralıksız kıyama durduğum.

Kıyamazdı Rabbim bana çünkü O idi içimdekine vakıf ve sabır etmem gerektiğinin bilincinde tokalaştım rahmetle.

Bir efkâr mı?

Ya da bir yitim...

Mal olsa da ömre diktiğim sökükleri yalnızlığın ve eşrafımdan uzak ahvalime kırgın hayatla olan tek bağımsa yandığım kadar kardığım önümü ve hidayete ulaşmanın da meali idi işte yüreğimdaki hüznün en çok da Rabbim seven hüznünü kırgın yüreğimi.

Defolu idi sözde vicdanlar.

Kayıp giden hayatın uzamında bense diğer âlemde kabul görmenin hayaliyle daldığım derin duygular ve sahip çıktığım kadar maneviyata biliyordum ki yeni bir mucize hâsıl olacaktı kaderin izniyle.

İzini sürdüğümse bir giz idi.

Gizlendiğim mi izlendiğim mi?

Renklerin kokusuna vakıf ve sabitlendiğim o İlâhi Rakım.

Görünmezliğin indinde koştüğüm muğlak son ve sevdiklerimden uzak tuzağına düştüğüm kederin yordduğu kadar da ruhumu kaçkın aklı ile hayallerin bir bir tutunmak adına hayatın kırık dallarına.

Bıçkındı rüzgâr bense hırçın çünkü canım yandıkça büyüyordu zalime duyduğum öfkem ve baldırı çıplak acılar aslında meyve veriyordu çünkü gizini ve umudun izinde sadece kabul gördüğüm tek Makamda saklı olduğunu biliyordum huzurun.

Bir renksem alacalı bulacalı.

Bir rica ise içimden geçen lakin muhatabım olan insanlar yoktu yanımda ve yaşaran göğe bir b/aktım ki yeşeren sihirli çiçeğe değil dokunmak bakmaya dahi kıyamazken ve gönül bahçemde tohumlar nasıl da baş veriyordu.

Bir yıldı atı gibi.

Yılmadan.

Cüret eden hangi günahkârsa yalanları ile baskın çıkan ama büyükten büyük idi Allah bense boyun eğmeden gördüğüm zulme hamt ettiğim kadar yanıyordum işte hüznün ve İlâhi Ateşle.

Müzminse hayat ve nasıl ki mağdur ve mazlumdu ve önümde uzanan o yol çağırıyordu beni usul usul ve için için bağıyordum da iç sesim nasıl ki kabul görmüştü Hakkın yolunda ve ç/ağrısı dinmese de geleceğin ve ömrün bildiğim kadar bilmediklerime saygı duydum sabır ettim ve kayıtsız kalamasam da

dünyaya kayıt altına alınan acıyla sadece bir minval belledim yarınları her ne kadar mutluluğun uzağında olsam da tuzağına düşmediğim kadar yalan dünyanın cehennem ateşinde yansam da yakarışım ile mil çektim gözlerine hüznün ve gönül gözümle bir bir s/üzüldüm gölgeler yolumu kesse de hala ayakta ve vakıf iken gerçeklere sadece acı acı gülümsedim yolun sonunda ölüm olsa bile.